

lige er bleven formindstet. Jeg tror, at man saameget mindre bør lægge Vægt paa, at der er sagt „vedkommende Børn“ og ikke „vedkommende Barn“, som netop Hovedreglen i Begyndelsen af § 28 ogsaa taler om „Børn“ og ikke om „Barn“. Det hedder nemlig i Begyndelsen af § 28: „Egledes skulle Forældre have Afgang til, efter indhentede Erklæringer fra de i § 27 nævnte Personer, at saa en Disposition, der gaar ud paa, at deres Børns Arvemidler eller en Del deraf, efter deres Død skal sættes fast, osv.“ Det er altsaa saare naturligt, at der ligeledes i Slutningen ikke tales om vedkommende Barn, men om vedkommende Børn. Bestemmelsen er jo desuden ikke engang fremsat som noget Afgjørende, men det er kun et Hensyn, som skal tages, ligesom det jo ogsaa synes ganske i sin Orden, at man ikke paa een Gang maa tage baade Pengene og Raadigheden over Pengene fra vedkommende Børn.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig at gøre en kort Bemærkning med Hensyn til det Spørgsmaal, som er blevet stillet til mig angaaende Udvalgets Endringsforslag under Nr. 6. Naar dette Forslag vedtages, da antager Udvalget, at Forholdet vil blive det, at, dersom en Sædegaardseier ikke til et enkelt Barn bortskænker mere end den Halvdel af sit Bo, som Forordningen af 1845 tillader ham at bortskænke, da vil han være berettiget til ved Siden deraf at benytte sig af hele den Testationsret, som den paagældende Paragraf indrømmer ham. Vil han derimod benytte sig af den Testationsret, som den nærværende Paragraf giver ham, i et saadant Omfang, at han tillægger et enkelt Barn Mere end Halvdelen af sit Bo, og vil han navnlig, hvad han efter Bestemmelsen vil saa Ret til, sætte Værdien paa Sædegaarden saa lavt, at der derved bliver tillagt det enkelte Barn en større Lod end Halvdelen af Boet, ja, da skal han ikke kunne benytte sig af de særlige Bestemmelser, som ere givne i § 27 af Forordningen af 21de Mai 1845. — Med Hensyn til hvad der iøvrigt er fremkommet, kan jeg i det Hele taget henholde

mig til, hvad der er blevet udtalt af den høitærede Justitsminister. Navnlig skulde jeg ogsaa med Hensyn til den Lov, som er bleven reist af min ærede Sidemand (Nellemann) med Hensyn til den sidste Del af § 28 i Forordningen af 1845, tro, at den er mindre velbegrunder. — Foraa vidt det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Sessen) anbefalede at forkaste Forslaget under Nr. 7 paa Grund af, at den høitærede Justitsminister havde udtalt den Mening, at der, selv om det forkastedes, dog maatte tilkomme Justitsministeren den samme Ret som den, der ved det nævnte Forslag indrømmes ham, da skal jeg ikke nu gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal, om den høitærede Minister har Ret heri eller ikke, men jeg skal derimod fremhæve, at netop fordi der her i Salen af det ærede Medlem, som jeg nys nævnte (Sessen), er blevet reist Indvendinger mod Realiteten af Forslaget under Nr. 7, hvilket Forslag han ogsaa af saadanne Grunde ønskede maatte blive forkastet, og fordi lignende Realitetsindvendinger ere blevne fremsatte af det ærede 2det Medlem for 9de Kred (Gstrup), vilde det vistnok være meget uheldigt, om Thinget af de førstnævnte af det ærede Medlem for 10de Kred ansførte formelle Grunde vilde følge ham. Det vilde nemlig ikke kunne være andet, end at en saadan Afstemning vilde blive fortolket, ikke paa den Maade at Forslaget var blevet forkastet som overskødt, men saaledes at det var blevet forkastet som et Forslag, imod hvis Realitet Thinget havde haft Noget at erindre. Jeg skal derfor paany meget anbefale Vedtagelsen af det nævnte Endringsforslag.

Nellemann: Jeg skal blot bemærke, at ogsaa jeg maa anse det for mest tilfredsstillende, at § 22 med den dertil foreslåede Endring under Nr. 6 forstås paa den Maade, som den ærede Ordfører har angivet. Jeg vilde imidlertid maaffe finde det tydeligere udtalt, dersom der udtrykkelig var sagt i Endringsforslaget: „den Sædegaardseier, der benytter sig af den herved givne Ret til at tillægge et enkelt Barn Mere, end Forordningen